

Reggie Naus

DE PIRATEN VAN HIERNAAST

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.kinderboeken.nl

www.ploegsma.nl

www.mark-janssen.nl

Dit boek is een bundeling van 'De piraten van hiernaast'
en 'De piraten van hiernaast: 1, 2, 3... Enteren!'

Met dank aan Dutch Filmworks en Johan Nijenhuis & Co
voor gebruik van het filmbeeld

ISBN 978 90 216 8036 1 / NUR 282/283

© Tekst: Reggie Naus 2011, 2013

© Illustraties: Mark Janssen 2011, 2013

Omslagfoto: Govert de Roos

Ontwerp omslag: Michael van Randraat en Nancy Koot

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

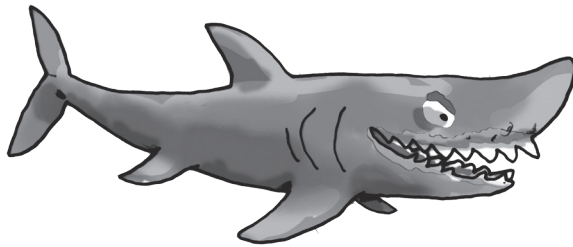
© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

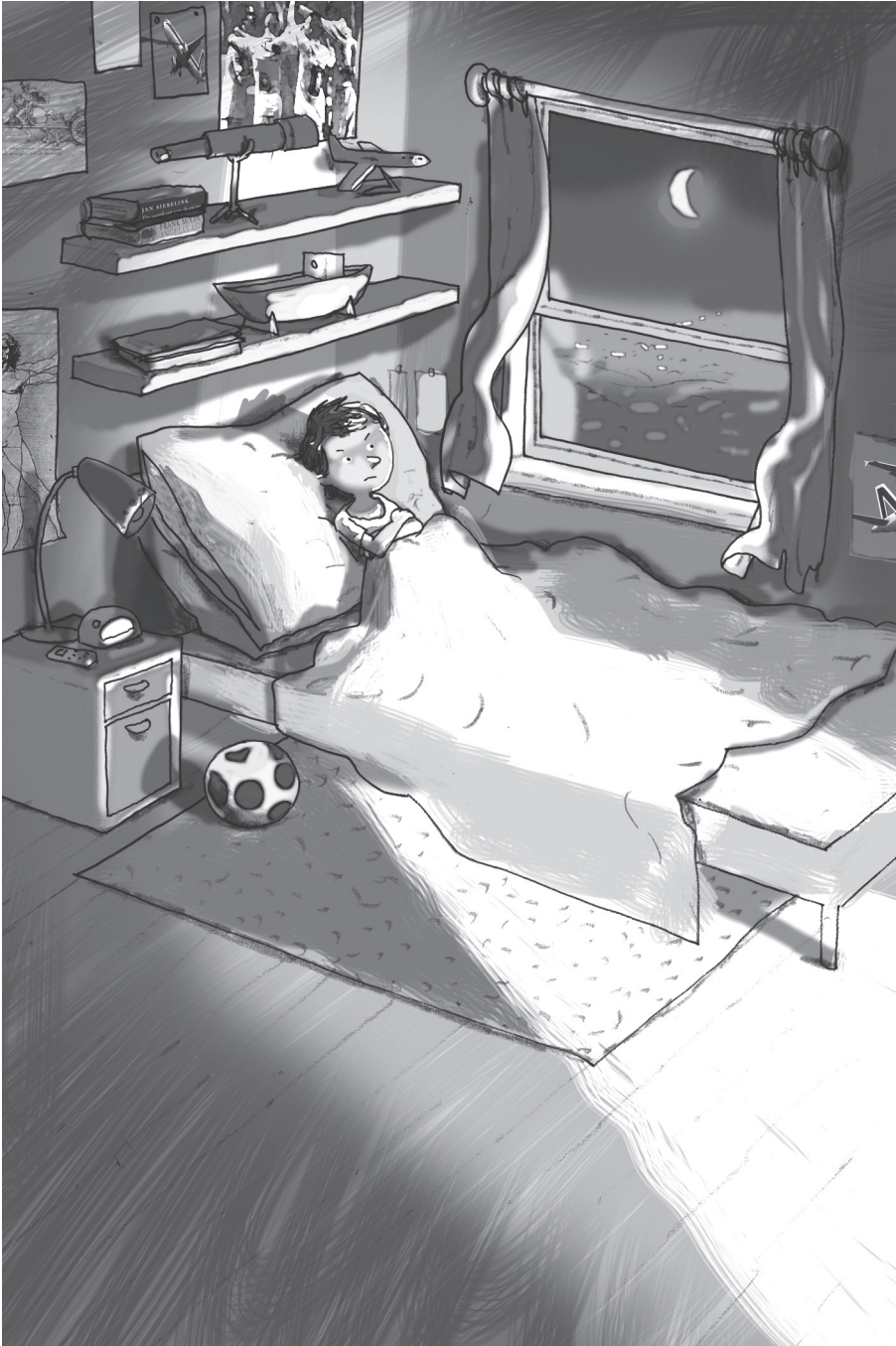
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het
fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te
behouden.

DE PIRATEN VAN HIERNAAST

NIEUWE BUREN

Het was avond en Michiel kroop in bed.

Hij was boos.

Morgen was de eerste dag van de zomervakantie. Eigenlijk zou dat fijn moeten zijn. Maar dit jaar was alles anders.

Maarten, zijn beste vriend, was verhuisd. In het begin had Michiel nog wel eens een appje van hem gekregen, maar nu eigenlijk nooit meer. Dat betekende dat Michiel niemand had om mee te spelen deze zomer!

En alsof dat nog niet erg genoeg was, had zijn vader vandaag slecht nieuws gehad. Ze konden dit jaar niet op vakantie omdat hij het te druk had op zijn werk.

Voor de eerste keer in zijn leven had Michiel helemaal geen zin in de zomervakantie. Misschien kon hij in bed blijven liggen tot school weer begon. Niet dat hij het daar nou zo leuk vond, maar dan verveelde hij zich tenminste niet zo.

Hij trok zijn laken tot zijn kin omhoog en sloot zijn ogen.

Midden in de nacht werd Michiel wakker. Buiten klonk een ongelooflijk lawaai. Het stormde. Hij hoorde donder en de wind die vanaf zee over de stad blies. Ineens werd zijn hele kamer verlicht door de bliksem.

Maar Michiel was niet bang van onweer. Hij woonde al zijn hele leven aan zee en het stormde hier wel vaker. Hij deed zijn ogen dicht en sliep verder.

De volgende ochtend werd hij wakker van de zon, die tussen zijn gordijnen door naar binnen probeerde te schijnen. Zo te horen was de storm voorbij.

Maar Michiel deed net alsof hij de zon niet zag. Dat het zomer was, en dat de zon heerlijk warm scheen, wilde hij niet weten. Het kon net zo goed winter zijn. Hij stak zijn tong uit naar het zonlicht en trok het laken over zich heen.

Maar hij was niet moe, en al snel werd het snikheet onder het laken. Het zweet gutste van zijn voorhoofd.

‘Nee,’ mompelde hij nors, ‘het ís geen zomer. Het is winter!’

Michiel probeerde stug te blijven liggen, maar hij kreeg bijna geen lucht meer. Boos gooide hij het dekbed van zich af en sprong uit bed. Hij liep naar het raam om de gordijnen beter dicht te trekken. Misschien zou dat die vervelende zon buiten houden!

Terwijl hij de gordijnen vastgreep, wierp hij een boze blik naar buiten. Zijn slaapkamer lag aan de zijkant van het huis en keek uit over het land van de buren. Die waren een tijdje geleden verhuisd en hun oude huis was afgebroken. Michiel had een paar weken uitgekeken op een kale zandvlakte. Maar nu leek het erop dat de nieuwe buren eindelijk begonnen waren met het bouwen van hun huis.

Waar waren die nou zo snel vandaan gekomen? Toen Michiel naar bed ging, was er nog niets te zien geweest!

Hij hoorde het geluid van timmeren en zagen en overal lagen planken. Hier en daar stonden grote houten kisten, sommige open en sommige dicht. Rondom de muren was iemand druk bezig een greppel te graven.

Michiel gaf het op. Het was veel te warm om te slapen. Bovendien was hij nieuwsgierig geworden naar de nieuwe buren. Hij kleepte zich aan en liep naar beneden.

Alles was nog stil in huis. Zijn ouders konden ieder moment opstaan om naar hun werk te gaan. Michiel zou de hele dag alleen thuis zijn. Gelukkig vonden ze hem daar oud genoeg voor. De Geraniumstraat lag in een rustige buurt, en Michiel was eraan gewend om alleen te zijn.

Hij liep naar de voordeur en wandelde naar buiten. De zeewind blies in zijn gezicht. De straat van Michiel keek uit over het strand en de zee. Volgens

zijn vader zou iedereen wel in de Geraniumstraat willen wonen en was het daarom zo'n chique buurt. Maar van Michiel mocht zijn straat best wat minder deftig worden. Er gebeurde nooit iets leuks en er woonden helemaal geen kinderen.

Hij liep de stoep op en keek naar het bouwterrein van de burens. Wat zag dat er raar uit! Er werd helemaal niet gemetseld, maar het huis werd gebouwd van planken die er allemaal oud en verweerd uitzagen. Ergens tussen de houten wanden hoorde hij iemand zingen. Over de greppel, die om het hele huis liep, was een loopplank gelegd. Er hing een tuinslang in de greppel, waar water uit stroomde. Het leek wel de slotgracht van een kasteel!

'Hoi, buurman,' zei opeens een stem naast hem.

Hij keek opzij en zag een jongen naast zich staan. Hij was ongeveer even oud als Michiel, droeg een korte broek met een gestreept t-shirt en om zijn hoofd was een rode zakdoek geknoopt. Hij leek wel een piraat...

'Hoi,' zei Michiel. Hij keek de jongen even twijfelend aan. 'Ben jij hier komen wonen?'

De jongen knikte. 'Ik ben Billy.'

Michiel knikte ook maar eens. 'Ik ben Michiel.'

Even keek hij onwennig om zich heen. Hij wist niet zo goed wat hij moest zeggen.

'Waar komen jullie vandaan?' vroeg hij nadat ze een paar minuten naar het rare huis hadden staan kijken.

Billy wapperde met zijn hand naar de zee. ‘Daar ergens,’ zei hij.

Michiel keek nog eens naar de zakdoek om het hoofd van de jongen.

‘Waarom heb je van die rare kleren aan?’ vroeg hij. ‘Ga je soms piraatje spelen?’

Billy keek hem vragend aan. ‘Piraatje spelen? Wat is dat?’ vroeg hij.

Michiel dacht even dat hij een grapje maakte, maar hij keek erg serieus. ‘Net doen alsof je een piraat bent,’ zei hij. ‘Dat heet piraatje spelen!’

‘Wat een rare spelletjes hebben jullie hier,’ zei Billy hoofdschuddend. ‘Piraatje spelen! Nee, ik denk dat ik jongetje ga spelen.’ En hij ging vlak naast Michiel staan, in precies dezelfde houding.

‘Wat doe je nou?’ vroeg Michiel verbaasd.

‘Wat doe je nou?’ herhaalde Billy.

‘Doe niet zo flauw,’ zei Michiel.

‘Ik doe niet... Ik bedoel: doe niet zo flauw,’ zei Billy. Toen lachte hij. ‘Als jongetjes hier piraatje spelen, dan speel ik jongetje. Want ik ben een piraat.’

Michiel keek hem verbaasd aan. ‘Wat? Een piraat?’

Billy knikte en keek verveeld om zich heen.

Michiel lachte. ‘Ik geloof er niks van.’

‘Mij best,’ zei Billy. Hij haalde zijn schouders op.

Op dat moment hoorde Michiel iemand zingen vanaf het dak van het vreemde huis.

*‘Vijftien man op de dodemanskist,
Johoho en een fles met rum!’*

Hij keek omhoog en zag een man over het dak wandelen met een paar planken op zijn schouder. Hij had lange zwarte haren en een stoppelbaard, en hij droeg een hoed met een brede rand en een grote veer.

‘Mijn vader,’ zei Billy.

Michiel keek verbaasd naar de man. Speelde die nu ook al piraatje?

‘Billy!’ riep de man vanaf het dak. ‘Kom eens meehelpen, donderse luilak! We moeten de vlag nog hijsen en de ra’s brassen!’ Toen bleef hij stilstaan en keek naar Michiel. ‘Wat zie ik?’ vroeg hij. ‘Heb je de burens al leren kennen?’

‘Hoi,’ zei Michiel beleefd. ‘Ik...’

‘Kom even naar boven!’ riep Billy’s vader. ‘Dan hoeven we niet zo te schreeuwen als een stel zeezieke misthoorns!’

‘Kom,’ zei Billy, en Michiel volgde hem over de plank.

Er was nog nergens een trap te zien in het huis, maar Billy’s vader greep een touw en zwaaide naar beneden. Hij landde precies voor Michiels voeten. Dat zag hij zijn eigen vader nog niet zo snel doen!

‘Mooi om je te leren kennen, maatje!’ zei de man en hij stak zijn hand naar Michiel uit. ‘Ik ben kapitein Hector Donderbus, en Billy heb je al ontmoet.’

Michiel schudde een beetje verlegen zijn hand.
'Ik ben Michiel Brugman. Ik woon hiernaast.'

Kapitein Donderbus keek naar Michiels huis.
'Nou, dan heb je een flink huis voor zo'n kleine
scheepsjongen!'

'Nee,' zei Michiel snel. 'Ik woon er met mijn
ouders.'

Kapitein Donderbus draaide zich om en zette zijn
hand aan zijn mond. 'Betsie! Opa! Kom eens naar
beneden! We hebben bezoek!'

Michiel zag een vrouw met een grote bos blond
krulhaar over de planken kijken. 'Hoi!' riep ze terwijl
ze een touw vastpakte en moeizaam naar beneden
klom. Michiel zag dat ze erg dik was en een
ouderwetse jurk aanhad zoals je wel eens in films
zag.

'Ik ben Billy's moeder,' zei ze toen ze beneden
kwam. 'Leuk dat je even langskomt. Billy kan wel
wat vriendjes gebruiken.'

Billy keek nors de andere kant op.

'We zijn hier voor hem komen wonen,' zei
mevrouw Donderbus. 'Het is geen leven voor een
jongen, het piratenleven.'

Billy haalde zijn schouders op en keek naar de zee.
'Wel waar. Ik wou dat we vandaag nog teruggingen.'

Zijn vader keek over zijn schouder en knikte. 'Ik
ook, jong. Maar ons schip is naar de donder
geschoten en er zijn niet zo veel piratenhavens meer.
Tijd om het rustig aan te gaan doen.'

‘Als ik groot ben, koop ik mijn eigen schip,’ zei Billy. ‘Dan ga ik weer op zee wonen.’

Kapitein Donderbus lachte een bulderende lach. ‘En hoe ga je dan aan bemanning komen? Er zijn bijna geen piraten meer over!’ Hij gaf de jongens allebei zo’n harde schouderklop dat ze bijna voorover op de grond vielen. ‘Maar nu is het tijd om te werken! Het huis moet klaar, want al dat bouwen begint me te vervelen. En je weet wat er gebeurt als ik me verveel!’

‘Wat dan?’ vroeg Michiel.

‘Dan gaat hij met zijn pistool spelen,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Oefenen, noemt hij dat. Wij moeten dan lege flessen omhoog gooien en hij schiet erop vanuit zijn luie hangmat. En wie kan al dat kapotte glas opruimen? Ik.’

‘Rum!’ klonk opeens een woeste stem van boven hun hoofden.

‘Wat is dat?’ vroeg Michiel geschrokken.

‘Dat is opa,’ zei Billy. ‘Die woont ook bij ons.’

‘Rum!’ brulde de stem weer. ‘Rum!’

‘Ja ja, ik kom eraan,’ zei mevrouw Donderbus en ze begon in een van de kisten te rommelen.

‘Opa heeft een wild leven geleid,’ zei kapitein Donderbus. ‘Hij was de gevaarlijkste zeerover van de zeven zeeën. Zwartbaard was een kind vergeleken bij hem. Maar nu is hij te oud. En dus mag hij bij ons rustig zijn oude dag doorbrengen.’

‘Rum!’ brulde de stem. Opeens boog een heel

oude man zich over de rand van de planken. Zijn gezicht zat vol littekens en zijn lange grijze haren staken alle kanten op vanonder zijn piratenhoed. Voor één oog droeg opa Donderbus een zwarte ooglap, en hij zwaaide wild met een ijzeren haak.

‘Rum!’ schreeuwde hij, en opeens nam hij een sprong. Met een plons landde hij in het water van de gracht.

‘Altijd hetzelfde liedje,’ mompelde kapitein Donderbus terwijl hij zich vooroverboog. Hij trok de spartelende opa uit het water.

‘Donders!’ vloekte opa. ‘Water!’ Hij spuugde wild in het rond alsof hij iets heel smerigs had gedronken.

‘Hier is je rum, opa,’ zei mevrouw Donderbus terwijl ze hem een fles gaf.

Opa grijsde tevreden en nam een flinke slok.

Michiel stond een beetje verward toe te kijken.

‘Nou, eh...’ zei hij. ‘Welkom in de buurt dan maar.’

LANDROTTEN

‘Papa! Mama!’ riep Michiel. Hij rende de keuken binnen, waar zijn ouders aan de ontbijttafel zaten.

‘Rustig aan, Michiel,’ zei zijn vader. ‘Ga eerst eens zitten en eet je ontbijt op.’ Hij ging rustig verder met het smeren van een boterham en las de krant, die naast zijn bord lag. Michiels moeder schonk een kopje thee in.

‘Ik lees dat er vannacht is ingebroken in onze straat,’ zei Michiels vader. ‘Bij meneer Veldwijk.’

‘Ik heb nog veel spannender nieuws!’ zei Michiel ongeduldig. ‘Er wonen piraten naast ons!’ Hij wees naar het keukenraam, dat uitkeek op het huis van de burens.

‘Piraten?’ zei zijn vader. Hij glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Van wie heeft hij die fantasie toch?’ vroeg hij aan zijn vrouw. ‘In ieder geval niet van mij.’

‘Maar het is echt waar!’ riep Michiel. ‘Kijk dan door het raam!’

Zijn moeder lachte. ‘Heel grappig, Michiel, maar nu is het genoeg. Ga zitten en eet je bord leeg.’

Michiel keek sprakeloos van zijn vader naar zijn moeder. Hoe kon iemand nou zo rustig blijven bij

zulk spannend nieuws? Met tegenzin ging hij zitten en keek naar zijn bord, waar zijn moeder net boterhammen op had gelegd. Pindakaas. Normaal gesproken was hij dol op boterhammen met pindakaas, maar hij had nu wel wat anders aan zijn hoofd. Piraten waren toch zeker veel spannender dan pindakaas!

‘Wat ga je vandaag doen?’ vroeg zijn vader terwijl hij de krant dichtsloeg.

‘Ik ga bij de burens kijken,’ zei Michiel. ‘Bij de piraten.’

Vader schoof de krant opzij en keek Michiel opeens streng aan. ‘Wat heeft je moeder gezegd? Het is genoeg geweest!’

Michiels mond viel open. Waarom was zijn vader nu kwaad? ‘Maar...’ begon hij.

‘Geen gemaar,’ zei zijn vader. ‘Eet je bord leeg.’

Michiel begon grommend en met een rood hoofd op zijn boterham te knagen. Hij probeerde het brood zo snel mogelijk in zijn mond te proppen, zodat hij gauw weer naar buiten kon.

‘Een beetje rustig aan,’ zei zijn moeder tegen zijn vader. ‘Je weet wat zijn juf heeft gezegd.’

Michiel boog zich over zijn boterham en werkte de droge korst naar binnen. Waarom praatten zijn ouders nou over hem alsof hij er niet bij was?

‘Onzin,’ zei zijn vader. ‘Het is juist omdat hij zo veel fantaseert dat hij geen vriendjes heeft.’

Michiels ouders hadden voor de vakantie een paar

keer op school moeten komen. Michiel snapte niet zo goed waarom, maar zijn juf vond dat hij te veel dagdroomde. Hij en Maarten. Als de andere kinderen allemaal samen speelden, zaten Michiel en Maarten spannende verhalen te verzinnen. Over astronauten en ruimtemonsters, en over draken en ridders. De andere kinderen vonden dat stom, maar daar trokken ze zich niks van aan. Maarten kon heel goed tekenen en maakte vaak strips van hun avonturen. Als ze later groot waren, wilden ze samen stripverhalen maken. Maar Maarten was nu weg en Michiel was alleen.

Zijn vader zuchtte en stond op. 'Tijd om te gaan,' zei hij. Hij liep naar het aanrecht om zijn handen te wassen. Michiels vader waste zijn handen altijd voor én na het eten. Misschien vond hij boterhammen vies.

Nors keek Michiel toe hoe zijn vader zich tijdens het handen wassen vooroverboog om uit het raam te kijken. Opeens werden zijn ogen zo groot als schotels. 'Wat krijgen we nu?' zei hij.

Michiel volgde zijn blik en zag dat het keukenraam opeens bedekt was met zwart, alsof het buiten pikdonker was. En vanuit het zwart keek een spierwit doodshoofd naar binnen. Een rilling liep over Michiels rug.

Zijn ouders renden samen de keuken uit, naar de voordeur. Snel liep Michiel achter ze aan. Toen hij buitenkwam, zag hij dat ze verbaasd naar het raam

stonden te kijken. Het was bedekt met een grote zwarte piratenvlag.

‘Sorry!’ hoorden ze een stem roepen vanuit de tuin van de bureu. Het hoofd van kapitein Donderbus verscheen over de heg. ‘We waren onze vlag aan het ophangen en toen kwam er opeens een donderse rukwind!’

Michiels ouders keken elkaar aan met hun monden wijd open. Toen keken ze allebei naar Michiel, die het niet kon laten om breed te grijnzen.

Michiels vader schudde met zijn hoofd, alsof hij wakker probeerde te worden uit een droom. Toen liep hij naar het keukenraam en plukte de piratenvlag eraf.

‘U... u bent de nieuwe buurman?’ vroeg hij aan kapitein Donderbus terwijl hij op de heg afliep.

‘Dat klopt, maat,’ zei de kapitein. Hij nam zijn hoed af. ‘Kapitein Hector Donderbus, tot uw dienst.’

Michiels vader gaf de piratenvlag over de heg aan de kapitein. ‘En u... u bent een...’

Kapitein Donderbus hield de vlag omhoog en grijnsde. ‘Een piraat. Daar kun je donder op zeggen.’ Hij keek even naar Michiel. ‘Wat doen de mensen hier toch allemaal raar als ze horen dat wij piraten zijn. Jullie wonen toch aan zee? Heeft niemand hier ooit een piraat gezien?’

‘Nou, nee,’ zei Michiels vader. ‘Wel veel vissers.’

Kapitein Donderbus haalde zijn neus op. ‘Vissers!’